

Sygn. akt III AUa 532/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r. w Szczecinie

sprawy M. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wyrównanie emerytury i o odsetki

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 1383/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk

Sygn. akt IIIAUa 532/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonej M. J. na podstawie art. 151 §1 k.p.a. uchylenia decyzji z 27 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesiła, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr.257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 z zm.) prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie wyżej

wymienionych przepisów prawnych. Tym samym brak jest podstaw do wypłaty wyrównania emerytury zawieszanej w wskazanym okresie.

Ubezpieczona M. J. zaskarżyła powyższą decyzję podnosząc, że nie zgadza się z wydaną decyzją organu rentowego. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie wcześniejszej decyzji organu rentowego z dnia 27 września 2011 r. i nakazanie organowi rentowemu wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy nadmienił, że ubezpieczona M. J. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2008 r. i nie mieści się w kręgu osób wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 r. w Koszalinie sprawy M. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. o wyrównanie emerytury i o odsetki w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 14 marca 2013 r., oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona M. J. w dniu 14 listopada 2008 r. złożyła wniosek o emeryturę. Od 1 marca 1984 r. do 22 lutego 2013r. pracowała w Sądzie Rejonowym w D.. Decyzją z 28 listopada 2008 r. organ rentowy przyznał M. J. prawo do emerytury począwszy od 1 listopada 2008 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę wyżej wskazanego świadczenia, albowiem ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie.

Od 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r. obowiązywał art. 103 ustęp 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który wprowadzał zasadę każdorazowego zawieszania prawa do emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Tym samym w chwili nabycia prawa do emerytury M. J. nie mogła jednocześnie kontynuować zatrudnienia i otrzymywać emerytury. Wypłatę emerytury podjęto dopiero decyzją z 19 stycznia 2009 r. gdyż w tym okresie przepisy pozwalały już na jednoczesne pobieranie emerytury i kontynuowanie zatrudnienia. Ponownie wstrzymano wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 października 2011 r. na mocy decyzji z 27 września 2011 r. w związku z zmianą przepisów (wszedł w życie art. 103a ustawy emerytalnej). Ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) dokonano nowelizacji ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 z późn.zm.), w wyniku której zmieniono przepis art. 103 ust. 1 i ust. 2 oraz dodano art. 103a. W rezultacie zniesiono możliwość pobierania świadczenia emerytalnego bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą osobom, którym organ rentowy przyznał emeryturę po 8 stycznia 2009 r. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. emeryci, którym ZUS przyznał emeryturę przed 1 stycznia 2011 r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie nowelizacji, czyli do 30 września 2011r. W dniu 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt K 2/12 orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn. zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn.zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok został opublikowany w Dzienniku Ustaw pod poz. 1285 w dniu 22 listopada 2012 r.

W dniu 10 grudnia 2012 r. ubezpieczona w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. wniosła o wypłatę emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. Decyzją z 27 grudnia 2012 r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury począwszy od 22 listopada 2012 r. tj. od dnia, w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. Jednocześnie kolejną decyzją z 14 marca 2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej M. J. uchylenia decyzji z dnia 27 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne.

Sąd I instancji wskazał, że ubezpieczona M. J. po raz pierwszy nabyła prawo do emerytury z dniem 1 listopada 2008 r. (decyzja z dnia 28 listopada 2008 r.), kiedy obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym, prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W konsekwencji, ubezpieczona nabywając prawo do emerytury nie mogła łączyć pracy zarobkowej u dotychczasowego pracodawcy z pobieraniem świadczenia emerytalnego, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też decyzja przyznająca emeryturę od dnia 1 listopada 2008 roku jednocześnie zawieszała jej wypłatę. Wypłatę emerytury podjęto dopiero decyzją z dnia 19 stycznia 2009 r., gdyż w tym okresie przepisy pozwalały już na jednoczesne pobieranie emerytury i kontynuowanie zatrudnienia. Ponownie wstrzymano ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 października 2011 r. decyzją z 27 września 2011 r. Obowiązywał już wtedy przepis art. 103a ustawy emerytalnej, który dodany został przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr257, poz.1726 z późn.zm.). Na mocy tego przepisu powrócono do uregulowania wcześniej istniejącego tj. zniesiono możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą. Regulacja ta objęła wszystkich emerytów, którzy nie rozwiązali stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę, a więc nie tylko tych którzy prawo do emerytury uzyskali poczynając od 1 stycznia 2011 r. ale również, na mocy przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., tych którzy przeszli na emeryturę przed tą datą. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem, ci emeryci, którym organ rentowy przyznał emeryturę przed 1 stycznia 2011 r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie nowelizacji, czyli do 30 września 2011 r. Po tej dacie, aby jednocześnie pobierać świadczenie emerytalne i wynagrodzenie ze stosunku pracy należało chociaż na jeden dzień rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. W swym uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny zastrzegł, że badał wyłącznie, czy ustawodawca mógł na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. rozciągnąć stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS —przepisu ustalającego nową treść ryzyka emerytalnego — na sytuacje przeszłe, tj. wobec osób, które już nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 czyli w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego. Zapadły w dniu 13 listopada 2012 r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się zatem jedynie do tych osób, które w tym wyżej wymienionym okresie po raz pierwszy miały ustalone prawo do emerytury bo tylko one uzyskały prawo nabyte niezawierające wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona, w stosunku do której po raz pierwszy ustalono prawo do świadczenia emerytalnego w 2008 r., a zatem poza okresem wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny tj. poza okresem od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nie może zasadnie żądać uchylenia decyzji organu rentowego z dnia 27 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. i żądać wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 roku wraz z ustawowymi odsetkami skutecznie powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., albowiem do niej wskazane orzeczenie w ogóle nie ma zastosowania. Ubezpieczona nie jest bowiem w kręgu osób objętych treścią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. W pierwszej decyzji z 28 listopada 2008 r., wydanej w przedmiocie przyznania świadczenia emerytalnego, uzyskała ona prawo nabyte zawierające wymóg rozwiązania

stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego. W tym czasie, aby uzyskać świadczenie emerytalne ubezpieczona nie tylko musiała osiągnąć wiek emerytalny oraz posiadać odpowiedni staż emerytalny, ale również była zobligowana rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą, bo taka w tamtym okresie przed 8 stycznia 2009 r. była treść ryzyka emerytalnego dla osób, które przeszły na emeryturę. Składając wniosek o emeryturę w 2008 r. ubezpieczona wiedziała, że ustawodawca nakazuje rozwiązywać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą celem uzyskania wypłaty świadczenia emerytalnego. Tym samym nakazanie ubezpieczonej, ponownie od 1 października 2011 r. rozwiązania stosunku pracy aby M. J. mogła pobierać świadczenie emerytalne, nie godzi w jej zasadę ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, bowiem taka była treść jej prawa nabytego w 2008 r. Ubezpieczona nie jest osobą, której ustalono prawo do świadczenia emerytalnego (decyzją pierwszą) w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Nie nabyła tego prawa w w/w okresie, bowiem nabyła je 2008 r. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt K 2112 opublikowany w dniu 22 listopada 2012r. (DZ.U.20 12.1285) nie dotyczy zatem sytuacji ubezpieczonej i tym samym nie może ona skutecznie domagać się uchylecia decyzji z 27 września 2011 r. i wypłaty świadczenia emerytalnego poczynając od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

W dniu 10 grudnia 2012 r. ubezpieczona w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. w istocie wniosła o wznowienie postępowania zakończonych prawomocną decyzją z 27 września 2011 r. Zgodnie z art. 145a. 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W sytuacji ubezpieczonej, która nabyła prawo do emerytury w roku 2008 r. Trybunał nie orzekł o niezgodności aktu normatywnego, na podstawie którego zawieszono jej prawo do emerytury od 1 października 2011 r. z Konstytucją a zatem brak było podstaw do wznowienia postępowania i podjęcia wypłaty emerytury od 1 października 2011 r. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Koszalinie na podstawie art. 477 14 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości ubezpieczona zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) rażące naruszenie zasad wynikających z art. 2 Konstytucji, tj. zakazu działania prawa wstecz, zasady ochrony praw słusznie nabytych i zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i prawa oraz bezpieczeństwa prawnego obywateli poprzez przyznanie prawa do wypłaty emerytury pomimo kontynuacji zatrudnienia u tego samego pracodawcy, a następnie odebranie tego prawa;

b) rażące naruszenie zasad wynikających z art. 64 i art. 21 Konstytucji oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonego w Paryżu dnia 20 marca 1952 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175, ze zm.; dalej: protokół nr 1). Naruszenia prawa własności, w tym ekspektatywy tego prawa, poprzez stwierdzenie, iż ubezpieczona, która została dotknięta zakwestionowaną regulacją podjęła decyzje majątkowe licząc na możliwość ich realizacji ze świadczeń emerytalnych, jak i wynagrodzenia za pracę;

c) rażące naruszenie art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, wadliwe i niedopuszczalne nie-uwzględnienie w treści zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. (sygn. akt: K 5/11), z którego wynika, iż organ nie może odebrać ani zawiesić raz przyznanej emerytury;

d) rażące naruszenie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP poprzez błędną interpretację wyroku z 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny przez przyjęcie, iż powyższy wyrok nie ma zastosowania do stanu faktycznego ubezpieczonej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty ubezpieczona wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 05 czerwca 2013 r. przez nakazanie organowi rentowemu wypłaty zaległej emerytury za okres od dnia 01 października 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami od każdej zaległej miesięcznej raty do dnia 21 listopada 2012 r.

- 2) przeprowadzenie rozprawy także w nieobecności ubezpieczonej,
- 3) zasądzenie na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów postępowania.

Zdaniem ubezpieczonej z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie sposób się zgodzić, ponieważ jest ono wadliwe i nietrafne, albowiem podstawę jego wydania stanowi przepis, który w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do ubezpieczonej, utracił moc z uwagi na uznanie go za niekonstytucyjny.

Ubezpieczona podkreśliła, z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. Natomiast art. 103a powołanej ustawy pozostał nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie 5 później, tj. od 1 stycznia 2011 r. M. J. wskazała, że miała przyznane przed dniem 1 stycznia 2011 roku prawo do emerytury i na dzień wydania zaskarżonej decyzji organu rentowego pozostawała w zatrudnieniu, na podstawie umowy o pracę, u tego samego pracodawcy, u którego pracowała bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, zaś wstrzymanie wypłaty świadczenia emerytalnego nastąpiło od dnia 1 października 2011 r. Z obowiązujących wówczas przepisów wynikało, że osoby, którym prawo do emerytury przyznano przed dniem 1 stycznia 2011 r. i które nadal pracowały na podstawie tej samej umowy o pracę u tego samego pracodawcy, u którego pracowały bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mogły mieć wypłacane świadczenie emerytalne tytko do końca września 2011 r., a od października 2011r. organ rentowy wstrzymywał im wypłatę świadczenia, jeśli nadal pozostawały w tym stosunku pracy. Kwestią bezsporną jest, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji dokonane zostało w stosunku do ubezpieczonej, która nabyła prawo do emerytury z dniem 28 listopada 2008r. (a zatem przed dniem 1 stycznia 2011r.). W świetle przytoczonej wyżej sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego oznacza to, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zawarte w zaskarżonym orzeczeniu nie może się ostać. W chwili orzekania przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie dotyczącym kategorii ubezpieczonych, do których należy apelująca, został usunięty z porządku prawnego.

Wskazać należy, że organ rentowy podjął wypłatę emerytur począwszy od dnia 22 listopada 2012 r. tj. od dnia w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. W konsekwencji Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodził się ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, że uchylony art. 103 a utracił moc i nie ma zastosowania w stosunku do ubezpieczonej. Zgodnie z normą art. 316 1 k.p.c., podstawą rozstrzygnięcia jest stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, zaś stan rzeczy brany pod uwagę przez sąd przy wydaniu wyroku obejmuje podstawę faktyczną i podstawę prawną wyroku (wyroki SN: z dnia 13 marca 1997r., II CKN 70/96, OSNCJ997 nr 8, poz. 113, z dnia 8 lutego 2006r., II CSK 153/05, Lex nr 192012). Zatem w obu zakresach decydujące znaczenie ma chwila orzekania. Biorąc pod uwagę stan faktyczny będący podstawą wyrokowania rozstrzygnięcie Sądu I instancji było nieprawidłowe i dalece niesprawiedliwe dlatego wskazanym jest aby sąd II instancji dokonał korekty wydanego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie jest zasadna.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do

wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przedmiot sporu dotyczył wznowienia ubezpieczonej wypłaty świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie jest oczywisty i niesporny. Nie ma wątpliwości co do faktu, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od 1 listopada 2008 roku, kiedy obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej i w oparciu o ten przepis wnioskodawczyni zawieszono wypłatę emerytury wobec kontynuowania przez nią zatrudnienia. Po uchyleniu tego przepisu, na wniosek skarżącej wypłata świadczenia została wznowiona. Wobec wejścia w życie art. 103a ustawy emerytalnej, skarżącej ponownie zawieszona została wypłata emerytury, gdyż skarżąca nadal pracowała.

Skarżąca opiera swoje roszczenie o wznowienie wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku na treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Sąd Okręgowy prawidłowo jednak ocenił, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do sytuacji wnioskodawczynie.

W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz.U. z 2012 r., poz. 1285) Trybunał orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób , które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, **bez konieczności rozwiązania stosunku pracy**, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającego z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co istotne, Trybunał wskazał w uzasadnieniu orzeczenia wyraźnie, iż **obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku**. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, w zakresie, w jakim przewiduje zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, utracił bowiem moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 roku.

Analiza okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od 1 listopada 2008 roku, nie mieści się w kręgu osób , w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Reasumując, wskazać należy, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki, które uprawniały organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury ubezpieczonej w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Ubezpieczona w dniu wejścia w życie przepisu art. 103a ustawy emerytalnej (1 października 2011 roku) pobierała

przyznane jej świadczenie, kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. przed dniem 1 listopada 2008 roku. Uznać zatem należy, iż swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję znowelizowanego art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zaś organ rentowy zasadnie wstrzymał jej wypłatę świadczenia emerytalnego. Tym samym zaskarżoną decyzję organu rentowego należy uznać za prawidłową i odpowiadającą obowiązującemu prawu. Stwierdzić bowiem należy, że zawieszenie wypłaty świadczenia w okresie od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku (w tym czasie ubezpieczona nieprzerwanie kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, tj. przed dniem 1 listopada 2008 roku) nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o wypłatę świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku. Innymi słowy niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść zaskarżonej decyzji, co powodować musiało oddalenie odwołania.

Przechodząc dalej wskazać należy, iż twierdzenia skarżącej, iż podstawa rozstrzygnięcia tj. art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych oraz równości obywateli wobec prawa są chybione.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa, istota tej zasady sprowadza się do nakazu takiego stanowienia i stosowania prawa, by obywatel mógł układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki prawne, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji (zob. np. orzeczenie TK z 24.05.1994 r., K 1/94, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 10, s. 78; wyrok z 02.06.1999 r., K 34/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 94, s. 482). Z ogólnej zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika szereg zasad szczegółowych, do których należy m.in. zasada niedziałania prawa wstecz, obowiązek wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniej *vacatio legis* oraz zasada ochrony praw nabytych. Ta ostatnia zasada ochrony praw nabytych zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zasada ochrony praw nabytych zapewnia ochronę praw podmiotowych - zarówno publicznych, jak i prywatnych, a także maksymalnie ukształtowanych ekspektatyw tych praw, a więc sytuacji prawnych, w których zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo. Ochrona praw nabytych nie oznacza przy tym nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że odstępianie od zasady ochrony praw nabytych jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za tym inne zasady, normy lub wartości konstytucyjne. Zasada ochrony praw nabytych chroni wyłącznie oczekiwania usprawiedliwione i racjonalne. Istnieją dziedziny życia i sytuacje, w których uprawniony musi liczyć się z tym, że zmiana warunków społecznych lub gospodarczych może wymagać zmian regulacji prawnych, w tym również zmian, które znoszą lub ograniczają dotychczas zagwarantowane prawa podmiotowe.

Odnosząc powyższe rozważania Trybunału Konstytucyjnego do niniejszej sprawy należało stwierdzić, że w dniu nabycia prawa do emerytury ubezpieczoną obowiązywało – na co zwrócono uwagę powyżej - ograniczenie wynikające z treści art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczona miała świadomość, że składając wniosek o emeryturę świadczenie z tego tytułu nie będzie jej wypłacane, gdyż nie rozwiązany został stosunek pracy i ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie z dotychczasowym pracodawcą. Ubezpieczona dokonała zatem stosownego wyboru i należało przyjąć, że ów wybór akceptowała.

Mając na uwadze powyższe, dzieląc stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację wnioskodawczyni za bezzasadną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.